

der derfor ikke kan være Spørgsmaal om at gjøre Ansvar gjældende. Det er denne Betragtning, jeg er gaaet ud fra. Jeg mener, det er stemmende med, hvad der er Revisionens ubetingede Forpligtelse, og at den med al Anerkjendelse af dens Ret til at gjøre Forbehold angaaende den mulige Gylldighed af en eller anden paaberaabt Gjættelse, i alt Fald subsidiært maa opgjøre Regnskabet i Genhold til den Gjættelse, i Genhold til hvilken det er affattet, for den Muligheds Skyld, at Thinget kommer til den Erkjendelse, at Grundlaget er fuldt gyldigt. Men naar man undersøger de finansielle Paragrafer, er dette ikke slet, derimod noget Andet, som jeg synes er endnu mærkeligere, idet de to Herrer Revisorer ikke have jævnsført Regnskabet med Bevillingslovene, saaledes som de to andre Revisorer have gjort, men med et den 2den Oktober 1877 Folkethinget forelagt Finantslovforslag. Nu veed jeg virkelig ikke, hvad Meningen er dermed. Er det Meningen, at dette Finantslovforslag er en fuldgylldig Gjættelse for Udgifternes Afholdelse? Det skulde man neppe tro var de Herrer Revisorer's Mening med at sammenligne Regnskabsposterne med dette Finantslovforslag, thi saa ere de Herrer virkelig naaede langt videre end nogen af os, for jeg tror dog, vi antage, at der skal Lovhjemmel til for Udgifternes Afholdelse. At Udgifter ere optagne i et Rigsdagen forelagt Finantslovforslag, har aldrig Nogen anset for tilstrækkelig Gjættelse til deres Afholdelse. Men hvis det derimod ikke er Meningen, at der skal søges nogen Gjættelse i, hvad der er optaget i dette Forslag, begriber jeg ikke, hvorfor denne Sævnførelse har fundet Sted, thi dette Forslag er et saadant, som man under ingen Omstændigheder, hverken direkte eller indirekte, har Lovhjemmel for. Var det endda det Forslag, som blev forelagt Rigsdagen i 1876, kunde der være Mening deri, for det er paaberaabt i den midlertidige Finantslov. Tilsvarende hvis det havde været det Forslag, som Folkethinget vedtog den 31te Marts 1877, thi det var paaberaabt i Lovene af 12te April; men at jævnsføre Regnskabet med et Forslag af 2den Oktober 1877, som hverken kan afgive middelbar eller umiddelbar Gjættelse, forekommer der mig ikke at være Mening i. Vi faaene altsaa den Hjælp og Veiledning, som Revisionen skulde give os paa dette Punkt. Det kan ikke nytte, vi vide, at Udgifterne staa paa Finantslovforslaget, for det hjælper os aldeles ikke; vi maa selv efterse,

som det, som er optaget i Regnskabet, ogsaa er optaget i de Love, som formentlig indeholde gyldig Gjættelse for Udgifternes Afholdelse, med andre Ord det Arbejde, den Sævnførelse, som Revisionen skulde have gjort, maa Thingets Medlemmer selv gjøre. Det forekommer mig, at det er en abnorm Fremgangsmaade. Jeg mener derfor, der kunde være Anledning til at sende Statsregnskabet hjem til ny og lovligere Behandling af Revisionen, men efterat det ikke er slet, vil jeg blot forvare mig imod, at der i dette Tilfælde skulde ligge et Præcedens for, at en lignende Behandling skulde være tilladelig i Fremtiden.

Ordføreren: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg skal gjøre i Anledning af, hvad der er fremkommet fra den ærede 7de Landstingsmand for 2den Kreds (Hasle). Jeg skal ikke gaa ind paa Indholdet af hans Foredrag; jeg for mit Vedkommende formener, at det finder sin tilstrækkelige Besvarelse i, hvad der er anført saavel skriftlig fra Udvalgets Flertal som af mig mundtlig. Der er kun en enkelt Bemærkning, hvorefter jeg vil sige Noget, for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse ham og mig imellem. Det ærede Medlem mente, at jeg havde udtalt, at der i den midlertidige Finantslov af 8de November 1877 og i Tillægsbevillingsloven af 30te Marts 1878 laa en Anerkjendelse af den provisoriske Finantslov af 12te April 1877. Det har jeg ikke sagt; jeg har nemlig udtrykkelig fremhævet, at jeg aldeles ikke vilde indlade mig paa det Spørgsmaal, om der forelaa nogen Anerkjendelse eller ikke. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at man, dengang man den 7de November negtede den provisoriske Finantslov Overgang til 2den Behandling og den 8de November vedtog den midlertidige Finantslov, ikke havde til Hensigt med denne sidste at anerkjende hin Lov. Jeg skal iøvrigt her blot gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der i og for sig aldeles ikke havde været Noget til Hinder for, at man, skjøndt man ikke havde til Hensigt med denne Lov, at anerkjende hin Lov, saa dog alligevel havde gjort det. Det er Noget, der stundom hænder, at man siger, at man har ikke Et eller Andet til Hensigt og protesterer mod at gjøre det, men alligevel gjør det. Der er altsaa i og for sig ikke Noget til Hinder for, at Folkethinget, hvad saa end dets Flertal har ment den 8de November 1877, ved den midlertidige Lov af 8de November